

Svajonų
ROMANAI

Tango

NANCY WARREN

Aistringas žaidimas

Knngute.lt

Nancy Warren

AISTRINGAS ŽAIDIMAS

Romanas

Versta iš Nancy Warren, Power Play, 2009

© Nancy Warren, 2009

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2010

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

PIRMAS SKYRIUS

Emilę Sonders pažadino klyksmai. Sklindantys tarsi siaubo filme, jie privertė šokti iš lovos ir akimirką pasiduoti panikai, nes pati nesusi-gaudė, kur esanti.

Ijungusi naktinę lempą, ji įsidėmėjo laiką – septynios minutės po penkių. Prabudusi aiškiai įžiūrėjo lovą, kitus viešbučio kambario baldus ir susidėliojo padrikas mintis. Teisingai! Ji Ai-daho valstijoje, Elk Krosinge, viešbutyje *Elk Krosingo lodžija*.

Sekundėlę svarstė, ar klyksmai nebus prisi-sapnavę. Žvilgsnis nuslydo link moliūgų spalvos pamergės suknelės, deja, kabančios per-regimame maiše. Nieko keista, kad Emilei sapnuojasi košmarai. Kai pusseserė Liana pakvietė būti pamerge, žinoma, sutiko. Ji visada su viskuo sutikdavo.

Bet jei būtų žinojusi, kokią baisią suknelę teks vilktis, tikrai būtų radusi drąsos atsisaky-ti. Negana to, kad pati moliūgų spalva nekaip atrodo, neįau būtinais reikėjo parinkti pačią daržovę primenančią formą? Kažkada Emilei teko vilkėti daug baisių pamergių suknių, bet šiai tikrai būtų buvę galima skirti prizą.

Ji jau ketino išjungti šviesą ir dar pasnausti, bet vėl pasigirdo klyksmas. Regis, jis sklido iš už durų.

[sispyrusi į mėlynas minkštas šlepetes ir nuo lovos krašto pasičiupusi tokį pat chalata, ji griebė kambario raktą ir puolė artyn. Pirma jas paliesk, priminė sau ir pasigailėjo, kad nesusipažino su avarinės evakuacijos ištikus gaisrui planu ant durų. Nei karščio, nei dūmų kvapo nejuto, bet sujudimas nesiliovė.

Emilė girdėjo ne tik klyksmus, bet ir raminančius balsus, be to, niekas, regis, nesiskubino prie išėjimo. Nebuvo girdėti ir pavojaus sirenos.

Smalsumas nugalėjo, ir ji atsargiai dirstelėjo pro durų plyšį.

Prieš akis atsivėrė neįprastas vaizdas.

Apkūni, jauna, gamtos dosniai apdovanota ir, žinoma, vidury nakties liemenėlės neseginti dama strapaliojo koridoriuje, lyg viešbučio kilimas būtų buvęs tramplinas. Ir klykė.

- Aš jas mačiau! Visur ropinėja! Ant manęs! Fuiii!

Kur kas lieknesnė moteris ilgomis rankomis ir kojomis, vilkinti tik rausvais naktiniais marškiniais, taip pat sukliko pavymui:

- Kažką jaučiu! Jos sulindo man į plaukus!

Jiedvi pasileido klykti, purtydamos galvas ir šokinėdamos lyg porėlė paklaikusių gerbėjų *Jonas Brothers* koncerte.

Emilė žengtelėjo į priekį svarstydamą, ar tik tiedvi nebus pamėginusios kokių narkotikų.

Viešbučio darbuotojo uniforma vilkintis jaunuolis beviltiškai bandė jas raminti.

- Prašyčiau, damos, jūs pažadinsite kitus svečius...

Jis atrodė per jaunas vilkėti uniformą ir užimti tokį postą, viršutinė lūpa blizgėjo nuo prakaito.

Garbaus amžiaus žilaplaukių pora jau buvo spėjusi užsimesti paltus, apsiauti lauko avalynę ir stebėjo spektaklį apstulbusi, kaip ir Emilė. Kažką tyliai kuždėjosi. Sugavusi Emilės žvilgsnį, moteris tik gūžtelėjo pečiais: *ką čia bepadarysi.*

Kol Emilė rausėsi po atmintį ieškodama žinių apie apsinuodijimą narkotikais ir alkoholiu, kitame koridoriaus gale prasivėrė dar vienos durys ir išslinko stambus, raumeningas, labai apžėlęs vyriškis, mūvintis tik boksininko stiliaus trumpikėmis su kažkokios alaus rūšies ženklų. Jai jis pasirodė maždaug trisdešimties,

šėveliūra vienoje galvos pusėje nugulėta. Vyras žvilgsniu aprėpė visą veiksmo vietą ir sustojo ties šokčiojančiomis krūtimis.

- Jos ant manęs! Jos ant manęs! - vėl suklykė moteris.

Plaukuotasis vyriškis prisiartinio prie moterų ir parodė visiems susirinkusiesiems raumeningą figūrą. Tvirtas nuogas, kone verčiantis varvinti seiles kūnas skleidė testosteroną ir priminė Emilei, kaip ilgai neturėjo vyro.

- Skambinti 911 tikrai nereikia, - tarė šiurkščiu žemu balsu, - kvieskite dezinsekcijos tarnybą.

Jis ištiesė ranką ir kažką nuėmė putniajai merginai nuo peties. Paskui sutrikusiam uniformuotam vaikinui parodė lino sėklos dydžio tašelį ant savo piršto.

- Blakės.

Koridoriuje ėmė vertis ir daugiau durų. Keliaujantį prekybos agentą primenantis tipas nusižiovavo.

- Kas čia dedasi?

Porelė su paltais sutartinai pasibaisėjo:

- Blakės!

Uniformuotasis darbuotojas konvulsyviai nurijo seiles, pakėlė akis ir maldaujamai pažvel-

gė į vyrą boksininko trumpikėmis.

- Bet viešbutis pilnas!

- Nebeilgai.

Emilė žingtelėjo toliau nuo priblokštų ir žadą praradusių moterų. Ji jų nekaltino.

Blakės? Tik to ir tetrūko atvažiavus tokį kelią iš Portlando į Elk Krosinge rengiamas vestuves, juolab kad visai nenorėjo jose dalyvauti, nes susirinks gausybė giminaičių, draugų ir užduos įkyrų klausimą, kodėl vis dar yra vieniša... Čia kaip glaistas ant siaubingo vestuvinio torto, papuošto, kiek ji prisiminė, graikinio riešuto dydžio moliūgėliais iš marcipano. Viršuje tarp cukrinių rudens lapų stovėjo jaunųjų figūrėlės. Nereikia net abejoti, kad iki sutuoktūvių dienos kam nors kils idėja prilipdyti dar ir gausybės ragą.

Lieknoji moteris pakėlė ranką.

- Man taip niežti...

Net per koridorių Emilė matė tinstančius raudonus rumbus.

Susierzinimas bemat virto užuojauta.

- Palaukite, gal rasiu kokių antihistamininių vaistų, - pasakė ji.

Plaukuotasis vyriškis žvilgtelėjo į ją ir pritariamai linktelėjo. Tada ėmė kalbėtis su abiem

moterimis, kurios nepalaidamos kasėsi.

- Eikite į vonią, išsirenkite ir nusiprauskite po labai karštu dušu. Šių drabužių nebesirenkite.

Po kiek laiko dirstelėjo į viešbučio tarnautoją.

- Liepkite darbuotojai atnešti joms švirių rankšluosčių ir chalatus.

Vyrukas linktelėjo ir spėriai nužingsniavo vykdyti paliepimo.

Kūkčiodamos ir murmėdamos *kaip bjauruuu* abi moterys nuslinko į savo kambarį.

- O jūs, - paprašė taip nieko ir nenuveikusio uniformuotojo vaikinio, kuris jau buvo nužingsniavęs iki pusės koridoriaus, - geriau susisieki-
te su viešbučio valdytoju.

- Nieko gero, - murmėjo Emilė kuisdamasi po kelioninę vaistinėlę.

Jai sunkiai pavyko priversti šeimą susitaikyti su mintimi, kad kol bus rengiamasi vestuvėms, negyvens tolimų giminaičių sausakimšame rūsyje. Karčios patirties metai išmokė, jog su gausia savo šeima galima susitvarkyti tik apsigyvenus atokiau, kad ir viešbutyje. Kodėl būtent jai taip *pasisekė* išsirinkti viešbutį su blakėmis?

Pasiėmusi vaistus, ji pasibeldė į blakių ap-

sėsto kambario duris. Kai lieknesnė iš dviejų moterų susisiautusi į rankšluostį atidarė duris, Emilė ištiesė pakelį.

- Štai, - įdėjo vaistus į ištiestą ranką.

- Ačiū, aš išsilipsiu porą ir...

- Ne, ne, pasilikite. Tikiuosi, jums greitai pagerės, - palinkėjo Emilė ir mikliai nėrė atgal į savo numerį.

Nuo tos akimirkos, kai ją pažadino, buvo praėjusios penkiolika minučių. Sekundę ji svarstė, ar kristi į lovą, tada prisiminė mažytį vabalėlį ant to vyruko piršto.

Pripuolusi prie lovos nutraukė patalus. Paklodės atrodė visiškai baltos, niekas nekrutėjo.

Netikėtai skruostu nuslydusi plaukų sruoga sukuteno ir Emilė puolė draskytis. Ne, į lovą negrįš už jokus pinigus. Daugiau miegoti šiąnakt, matyt, nelemta.

Nuėjusį į vonią ji išsirengė ir iš visų pusių apsižiūrėjo. Nesimatė nei vabalų, nei įkandimo žymių. Su palengvėjimu atsidususi palindo po dušu ir dukart visa nusiprausė, išsitrinko plaukus.

Mama neturi sužinoti apie tuos parazitus, apsisprendė ji, stovėdama po vandens čiurkšle. Nelaimei, juodu su tėčiu jau buvo atvykę į Elk

Krosingą labiausiai dėl to, kad mama galėtų morališkai palaikyti savo seserį Airiną, kuri ir ketino ištekinti dukterį. Nors ir kokios artimos buvo seserys, Emilė žinojo, kaip mamai sunku matyti, kad Liana išteka pirmoji. Kadangi ši buvo daugiau kaip penkeriais metais jaunesnė už jos pačios netekėjusią ir netgi pastovaus draugo neturinčią dukrą!

Natūralu, kad tėvai sukosi pačiame įvykių sūkuryje, o Emilė nusprendė ateinančią savaitę ten praleisti kuo mažiau laiko. Savo šeimą ji mylėjo, bet buvo sunku atlaikyti tų ilgesingų atodūsių ir nesubtilių užuominų laviną.

Emilė apžiūrėjo pakabintą rankšluostį, dėl visa ko gerai išpurtė ir nusišluostė.

Pasigirdo beldimas į duris. Įsisupusi į drėgną rankšluostį, ji pravėrė duris ir išvydo užsimiegojusią kambarinę.

- Atsiprašome, bet jums teks atlaisvinti kambarį.

Mergina, kuriai kažin ar buvo dvidešimt, rankose laikė didelę žalią *Rubbermaid* dėžę.

- Žinoma, - ji neketino ten miegoti daugiau nei minutės! - Tik leiskite apsirengti ir susirinkti daiktus.

- Hmm... negalima...

- Nesupratau?

Mergina įėjo į vidų ir užvėrė duris. Atidarė dėžę. Tik tada Emilė pamatė nublukusį juodą užrašą: *Rasti drabužiai. Moteriški.*

- Tikriausiai juokaujate.

- Labai atsiprašau. Bet turime viską išskalbti, taip pat apdoroti jūsų lagaminus. - Mergina išspaudė apsimestinai linksmą šypseną. - Esu tikra, kad rasite tinkančių drabužių.

- Bet aš neturiu blakių! Mano kambaryje tvarka!

- Aš tik darau tai, ką liepė valdytojas, ponija. Iškraustome ir dezinfekuojame visą viešbučio sparną. Ar man pakviesti valdytoją?

- Ne, ne, - Emilė suprato, kad reikia skubiai sustabdyti kenkėjų plitimą. Jai visai nesinorėtų netyčia atnešti blakių į pusseserės vestuves.

Emilė dirstelėjo į dėžę.

Drabužiai buvo tokie, kuriuos pamiršęs nesivargintum grįžti. Išblukusios sportinės kelnės, senoviniai sportiniai megztiniai, aštuntojo dešimtmečio netikro šilko skaisčiai rausva palaidinukė, seni džinsai, sportinis kostiumas, gėlėtas chalatas, keli maudymosi kostiumėliai.

Nesusilaikiusi Emilė pradėjo juoktis. Jau matė save, stovinčią šiandien prieš vestuves ren-

giamame vakarėlyje, po kurio bus lankstomos popierinės rožės sutuoktuvėms. Veikiausiai oranžinės. Pradėjusi įsivaizduoti, kaip pasirodys vilkėdama kažkieno paliktus suglamžytus drabužius, kai jos mama girdavosi, kaip jai puikiai sekasi darbe, Emilė įsikvatojo iki ašarų.

Kambarinė spoksojo tokiomis akimis, tarsi ji būtų netekusi proto, tad ėmė juoktis dar labiau. Galiausiai nusišluostė ašaras ir nusprendė: niekur nedingsi, teks suktis iš padėties parduotuvėje.

- Man reikės rankinės.

- Galite imti tik piniginę, visa kita palikite kambaryje. Tikrai apgailestauju, bet turime imtis griežtų priemonių.

Ką darysi, pamanė Emilė, bet tą pačią akimirką jai šovė į galvą baisi mintis.

- O kaip mano pamergės suknelė? Ji plastiki-niame maiše, tikriausiai nieko negalėjo nutikti?

Mergina abejodama dirstelėjo į suknią, kuri buvo puikiai matoma pro skaidrą apvalkalą, paskui - į Emilę, tarsi būtų svarsčiusi, kuris sveiko proto žmogus būtų norėjęs vilkėti tokį drabužį. Jei ne šeimos šventė, Emilė būtų visiškai su ja sutikusi.

- Žinau. Baisi kaip nežinia kas, bet jei šeštadienį jos neapsivilksiu per pusseserės vestuves, teks pačiai išbraukti savo vardą iš šeimos knygu... Suprantate, ką turiu mintyje?

Mergina karštai linktelėjo.

- Paklausiu valdytojo. Jis žinos, ką daryti.

- Ar Elk prekybos centras vis dar vienintelis miestelyje? Be to, man reikės kitų viešbučių pavadinimų.

Pastarąjį kartą ji čia lankėsi prieš kelis mėnesius, kai atvažiavo į sidabrinės vestuves. Mama išsikraustė iš Elk Krosingo dar prieš gimstant Emilei, bet per ilgus metus tiek kartų buvo atvežusi čia visą šeimą, kad Emilė ganėtinai gerai orientavosi.

Kol ji kalbėjo, mergina ištraukė iš dėžės juodas poliesterio kelnes, rausvą poliesterio palaidinę ir ryškiai žalią striukę su praplėšta kišene.

Emilė nužvelgė sulamdytus drabužius.

- Gal bent galiu pasilikti apatinius?

- Ne. Viskas bus skalbiama, - mergina blyksnelėjo saulėta šypsena. - Bet šie drabužiai švarūs. Visada pirmiausia juos išskalbiame, tik tada sudedame į dėžę.

- Malonu girdėti....